

Roland Smith

ASCENSIUNEA

Traducere din limba engleză de
CRISTIANA-MARIA TOMA

 ACT și Politon

2021

*Pentru Julia Richardson și Elizabeth Bewley,
minunatele mele editoare, care mi-au fost alături
în această ascensiune.*

Partea întâi

Încrângătura

În această dimineață, Lwin a ucis o bufniță cu praștia, iar apoi a mâncat-o.

Nu s-a obosit să jumulească pasărea sau să-i scoată organele. A aruncat-o pe jăromatic, cu tot cu cioc, cu pinteni, cu pene și cu ochii ei mari și galbeni. A luat un băț, cu care a întors pasărea pe ambele părți, iar apoi a mâncat-o. S-a oferit să-mi dea și mie, dar i-am spus că eram sătul, căci mai înainte mâncasem un baton energizant mucegăit. Însă el nu m-a înțeles. Lwin nu vorbește engleză, iar eu nu vorbesc birmană. Alessia vorbește un pic birmana, și reușește oarecum să comunice cu Lwin. Totuși, în acel moment, ea era în cort, cuprinsă de frisoane provocate de malarie, și nu a văzut cum a mâncat Lwin bufnița. Norocul ei!

În urmă cu două ore, pe când mijeau zorii, Ethan a plecat până în cel mai apropiat sat, ca să găsească un medic. Satul se află la trei ore de mers pe jos, iar drumul prin junglă – sau prin „încrengătură”, cum îi spun eu – este dificil. Ieri, cu toate că eram obosiți, am vizitat și noi așa-zisul sat. Am găsit acolo șapte colibe înnorioate, făcute din bețe de bambus. Printre colibe, am văzut câțiva câini sfrijiti, un porc și șase găini ca vai de lume, la care Lwin se uita cu jind, în timp ce mergea călare pe Nagathan, cel mai năvăș elephant din lume. Locuitorii

colibelor nu au ieșit să ne întâmpine, și nici nu ne-au întrebat cine suntem, încotro mergem, sau ce căutăm pe acolo, așa cum ni se întâmplase în toate satele prin care trecuserăm în ultimele șapte-opt zile.

Nici nu mai știu câte zile au trecut; le-am pierdut șirul, fiindcă toate sunt la fel de întunecate. Ce vreau să spun, de fapt, e că în acel sat nu are cum să existe un medic. Pe o rază de 200 kilometri, nu vom da de niciunul.

Nu cred că Ethan a pornit la drum în speranța că va găsi un medic. Nu. Cred că s-a dus pentru că îi este foarte greu să stea într-un singur loc. E ca un rechin. Dacă nu se mișcă, se îneacă.

Alessia va scăpa cu viață. La o oră după ce Ethan plecase în căutarea medicului inexistent, febra Alessiei a început să scadă. Am stat toată noaptea lângă ea, ascultând cum delira. Vorbea într-o combinație de engleză și franceză, dar nu am de gând să relatez ce am auzit-o spunând atunci, cât voi trăi eu. Mă simțisem foarte atras de Alessia și înainte ca ea să se îmbolnăvească de malarie, însă, după ce am auzit-o dezlănțuindu-se în timpul delirului, am început să o plac și mai mult. Atunci, mi-am dat seama că Alessia are o latură sălbatică, pe care nici nu cred că o conștientizează. Pentru un timp, m-am temut că o voi pierde. Acelea au fost cele mai negre ore din viața mea. Nu știu dacă sunt îndrăgostit sau nu, dar, când mă aflu în preajma ei, mă simt ancorat în realitate, iar atunci când sunt departe de ea, mă simt în derivă. Prin urmare, cred că sunt îndrăgostit cu adevărat. De asemenea, cred că ea îmi împărtășește sentimentele.

Astăzi a fost prima zi în care am avut ocazia să scriu în jurnal. Cele două „Bobițe”, gemenele Patrice and Paula,

surorile mele vitrege în vârstă de nouă ani, îmi dăruiseră acest jurnal atunci când veniseră la aeroport, pentru a-și lua la revedere de la mine. Nu le spuseseam că aveam deja unul în rucsac. La contactul cu aerul saturat, agenda aleasă de mine s-a umflat, și s-a făcut mare cât un dicționar. În schimb, jurnalul ales de micile mele Bobițe are pagini impermeabile, ideale pentru drumețiile prin jungla umedă.

La aeroport, înainte să cobor din mașină, ultimele cuvinte pe care mi le adresase mama fuseseră acestea:

— Măcar e bine că, în Birmania, nu există vârfuri înzăpezite.

Și eu am crezut acest lucru. Se pare însă că amândoi ne-am înșelat.

Cu puțin timp în urmă, Lwin mi-a spus ceva ce nu am înțeles, iar apoi a dispărut în încrengătura verde a junglei. Fie s-a dus să se ușureze, fie a plecat să vâneze un alt animal, cu praștia. Lwin e cu noi de peste o săptămână, și, în tot acest timp, nu l-am văzut niciodată ratându-și ținta; răpune toate vietățile pe care le ochește. Își ține proiectilele (care cred că sunt niște biluțe de metal) într-o tolbă mică, legată la brâu, în jurul *longyi*-ului său viu colorat, din bumbac. Aproape toți birmanezii poartă *longyi* – această piesă vestimentară asemănătoare unei fuste –, însă *longyi*-ul lui Lwin bate la ochi, cu dungile lui galbene și roșii, ce arată ca niște șerpișori. În junglă, *longyi* este o îmbrăcăminte practică, căci este lejeră și răcoroasă, ocupând totodată foarte puțin spațiu într-o geantă ori într-o desagă. Poate fi spălat la pârâu, iar apoi, după ce stă câteva minute la soare, e gata de purtat, deși nu s-ar putea spune că se uscă de tot. În junglă, nimic nu e perfect uscat.

Imediat ce am plecat cu trenul din Yangon, Ethan a început și el să poarte *longyi*. După trei zile, Alessia i-a urmat exemplul. *Longyi*-ul îi stă mai bine Alessiei decât lui Ethan. Pe de altă parte, eu port tot pantalonii și tricourile mele de nailon. Nu știu de ce, dar continui să cred că astfel mă pot proteja de insecte, chiar dacă tot corpul îmi este acoperit de ciupituri. Multe dintre ele s-au infectat și s-au transformat în răni, care în mod sigur îmi vor lăsa cicatrici permanente.

Atât Ethan, cât și Alessia s-au rugat de mine să trec și eu la *longyi*. Amândoi au fost mușcați de gândaci la fel de frecvent ca și mine, sau poate chiar mai des, însă ei sunt de părere că o îmbrăcăminte mai lejeră și mai răcoroasă este de preferat, dacă insectele ne mănâncă oricum de vii.

— Peak, pune și tu pe tine fustița asta asiatică. O să te simți mai bine, mi-a spus odată Alessia, cu dulcele ei accent franțuzesc.

Dar eu am rămas la tricourile și la ai mei *pantalons* (am studiat franceza la școală, timp de un an). Dacă tot am mâncărimi constante, prefer să port pantaloni, nu fustă.

Acum câteva secunde, o bilă puturoasă de nămol m-a izbit în bărbie, și mi s-a prelins pe gât. Mi-a intrat puțin și în gură. În timp ce scuip noroiul împruțit, îl înjur pe Nagathan, elefantul lui Lwin, care, agil, își folosește mereu trompa lui cea mare, ca să arunce cu noroi în noi. Nagathan își folosește trompa cu aceeași precizie cu care stăpânul lui folosește praștia. Înainte să-l cunosc pe ticălosul de Nagathan, îmi plăceau elefanții.

În Birmania, elefanții sunt un fel de lucrători forestieri patrupezi. Încă de mici, ei sunt dresați, pentru a ajuta la exploatarea și la transportarea lemnului de tec. Lemnul de tec,

rubinele și opiul sunt bunurile care merg cel mai bine la export. Un astfel de elefant își petrece întreaga viață străbătând pădurile nesfârșite împreună cu stăpânul lui, numit *oozie*. Ethan mi-a explicat toate aceste lucruri. El pare să cunoască totul despre Birmania, în afară de limba țării și de locul exact în care ne aflăm. Aaa, și am uitat să menționez că, de câteva zile, ne-am rătăcit.

Dar să ne întoarcem la Nagathan...

Nagathan are un clopot din fier atârnat la gât. Asta înseamnă că este un exemplar periculos.

Atunci când afară este prea cald, iar muncitorii care se ocupă cu exploatarea lemnului nu mai pot lucra, aceștia le dau drumul elefanților în junglă, ca să se poată hrăni în voie, toată noaptea. A doua zi, stăpânii elefanților se trezesc în zori, iau un mic-dejun simplu, alcătuit din orez și ceai verde, iar apoi pornesc prin junglă, în căutarea animalelor. Elefanții pot fi identificați cu ajutorul clopotelor pe care le poartă și care sunt făcute din lemn de tec. Fiecare clopot emite un sunet diferit, astfel încât stăpânul să-și poată recunoaște animalul.

Însă Nagathan poartă un clopot din metal în jurul gâtului său gros, iar acest lucru îl deosebește de ceilalți elefanți. Sunetul clopotului metalic semnalează faptul că un elefant potențial agresiv se află în zonă. Alessia mi-a relatat un lucru pe care i-l spusese Lwin, și anume, că Nagathan a omorât trei oameni, dintre care doi *oozie*. Cea de-a treia victimă a fost o tânără care, într-o dimineață devreme, se aventurase în afara taberei, dând astfel peste Nagathan, care plecase în căutare de hrană. Lwin ne-a spus că soldații voiseră să-l ucidă pe Nagathan, dar Alessia nu l-a crezut. Nu l-a contrazis pe față, însă mai târziu, mi-a zis că auzise de elefanți care făcuseră până la șase

victime, dar care erau încă folosiți în junglă, la exploatarea lemnului.

— Acești elefanți sunt mult mai valoroși decât oamenii pe care îi poartă în spinare, mi-a spus ea.

Cei mai mulți elefanți sunt proprietatea guvernului. Lwin ne-a spus că îi convinsese pe soldați să i-l încredințeze pe Nagathan, făgăduindu-le că avea să ducă elefantul undeva departe, într-un loc în care animalul nu ar mai fi putut accidenta niciun muncitor. Ethan e de părere că Lwin s-a săturat să muncească pe brânci în pădure, pentru numai zece dolari pe lună, și că a hotărât să-și deschidă propria lui afacere, bazată pe servicii de transport.

Nagathan tocmai a aruncat o nouă bilă de nămol, dar m-a ratat la milimetru, iar bila s-a izbit de copacul din dreapta mea. Poate că elefantului îi este sete. Sau poate că doar s-a plictisit. Lwin l-a legat fedeleș între doi copaci uriași. Nagathan are o frânghie groasă înfășurată în jurul gleznei drepte din față și o a doua frânghie în jurul gleznei stângi din spate. La început, m-am gândit că poate Lwin procedează astfel, deoarece nu dorește să-și piardă vremea căutând elefantul prin pădure în fiecare dimineață, atunci când trebuie să pornim la drum. Însă Ethan crede că Lwin îl leagă pe Nagathan, pentru ca animalul să nu ne ucidă în corturile noastre, în timp ce dormim.

Nagathan pare să fi făcut o pasiune pentru Alessia. Și nu îl condamnă pentru asta, căci toată lumea o place pe Alessia. Elefantul nu aruncă mizerie înspre ea, și în afară de Lwin, este singura persoană căreia îi permite să-l încalce. În schimb, Ethan și cu mine trebuie să mergem pe jos, și să ne ținem la distanță de Nagathan, ca elefantul să nu încerce să ne lovească.

Cred că și Lwin este îndrăgostit până peste cap de Alessia. Înainte ca Alessia să facă febră, Lwin mergea numai pe lângă ea, în drumețiile noastre prin junglă. De aceea, noi suntem mereu cu ochii pe Lwin și ne asigurăm că nu rămâne niciodată singur cu Alessia. Am vrea să scăpăm de el, dar, în cazul acesta, am rămâne cu echipamente și cu alte bunuri personale ce cântăresc peste 150 de kilograme și pe care nu am avea cum să le cărăm singuri. De aceea, momentan suntem nevoiți să suportăm felul lasciv în care Lwin se uită la Alessia, precum și felul în care vorbește în barbă atunci când are impresia că nu-l auzim.

În ultimele două zile, Alessia a mers călare pe elefant, însă ieri starea ei s-a înrăutățit, și a trebuit să facem un popas în acest colț de rai. După ce am instalat-o pe Alessia în cortul ei, Lwin ar fi vrut să se strecoare lângă ea, ca să o îngrijească. Nicio șansă! Atunci când i-am spus că acest lucru nu e posibil, s-a înfuriat. Nu am înțeles ce a zis, dar, ca măsură de precauție, am hotărât să-mi instalez cortul foarte aproape de cortul Alessiei, ca să mă asigur că Lwin nu va mai încerca să intre tiptil la ea, în timpul nopții.

Super! Nagathan a aruncat încă un bulgăre de nămol puturos înspre mine. M-a ratat la mustață. Cred că face mișto de mine, și nu vrea decât să mă facă să mă dau la o parte. Dar eu nu cedez. Acum stau în cel mai răcoros loc din tabără. Sunt transpirat. Arăt de parcă aș fi făcut duș îmbrăcat. Mă sufoc de cald.

Lwin s-a întors zâmbitor în tabără, cu o găleată cu apă în mâna dreaptă și cu un șarpe mort pe umărul stâng.

A aruncat șarpele pe jărătic, dar vietatea era prea mare pentru a încăpea cu totul, așa că, din câte puteam vedea, doar a cincea parte din corpul ei se frigea. Lwin a împins ușor șarpele cu sandaia, pentru a-l așeza mai bine pe jărătic, apoi s-a îndreptat spre Nagathan, și a ridicat găleata, ca elefantul să poată bea.

Am observat că mereu Lwin îl adapă astfel pe Nagathan. Nu știi dacă face asta pentru că-i este teamă că elefantul ar putea distruge unica lui găleată, sau dacă o face pentru a-i arăta lui Nagathan cine e șeful. În tot acest timp, șarpele a început să se miște și să se zvârcolească pe jărătic, ca și cum ar fi fost încă viu. După ce elefantul a terminat de băut, Lwin s-a apropiat din nou și a întezit focul cu un instrument numit *panga* – un cuțit pe care-l poartă la brâu, împreună cu praștia și cu cârligul pentru elefant. Apoi, a rânjit larg către mine, cu dinții lui galbeni.

Se pare că toți locuitorii junglei – bărbați, femei și chiar copiii – mănâncă nuci de areca. Fructul este învelit într-o frunză care, stropită cu suc de lămâie verde, produce salivă. Am încercat și noi să mănâcăm nuci de areca. Ne-am ales cu o amețală zdravănă și ne-am stricat un pic la burtă. Iar dacă vei consuma pe termen lung acest narcotic moderat, vei mai avea parte de încă o neplăcere: ți se vor îngălbeni dinții pentru totdeauna.

Lwin a arătat apoi spre șarpe, și a început să gesticuleze, ca și cum ar fi mâncat. Fie nu s-a săturat după ce devorase bufnița aia, fie a vânat și a fript șarpele pentru mine, gândindu-se că, poate, carnea de șarpe mi-ar plăcea mai mult decât

cea de bufniță. Dar eu nu vreau să mănânc carne de șarpe la micul dejun. De fapt, nu aș dori să mănânc niciodată așa ceva.

Ethan ar fi mâncat cu siguranță șarpele. Probabil ar fi gustat și din bufniță. Cele mai mari calități ale lui sunt optimismul și adaptabilitatea. Alessia nu ar fi gustat nici din șarpe, nici din bufniță. Însă ar fi refuzat atât de politicoș, încât Lwin ar fi rămas cu impresia că ea a mâncat, în întregime, carnea ambelor vietăți.

Lwin a început din nou să gesticuleze, doar că, de data asta, arăta spre buzunarul meu. Mi-am coborât privirea și am constatat dezamăgit că aseară, după cină, uitasem să-mi scot lingura din buzunar. M-am întrebat atunci dacă acela fusese motivul pentru care bietul om ucisese bufnița și șarpele. O fi crezut că țineam lingura acolo fiindcă mi-era foame. Și Ethan are o lingură specială în buzunar.

Pielea solzoasă a șarpelui a crăpat, atunci când am atins-o cu lingura. M-am uitat la carnea albă și aburindă, aflată sub piele, și m-am rugat să aibă gust de pui. Dar m-am rugat în zadar. Nu mi-am dat prea bine seama ce gust avea, însă mi-am dorit să nu mă fi atins de felul acela de mâncare.

În urmă cu două nopți, Ethan a avut nevoie de îngrijiri medicale. O insectă îl înțepase în gambă, iar rana se infectase și devenise foarte dureroasă. M-a rugat să îl înțep în zona infectată, pentru a reduce presiunea. Mi-am sterilizat cuțitul și am apăsat pe rană ușor, dar ferm. Buba a pocnit imediat, la fel cum a pocnit și pielea șarpelui, atunci când am atins-o cu lingura. Nu ar fi trebuit să gust din carnea albă a șarpelui și nici nu ar fi trebuit, în timp ce încercam să înghit, să mă gândesc la puroiul de culoare albă, care țâșnise din rana lui Ethan. Dar nu m-am putut abține. M-a cuprins instantaneu o senzație

de greață, și am vomitat bucata de carne de șarpe, împreună cu batonul energizant pe care îl mâncasem înainte, în locul bufniței.

După aceea, mi-am ridicat privirea spre Lwin și spre Nagathan, care se holbau la mine, ca și cum nu mai văzuseră până atunci un om vomitând. Chiar atunci am auzit-o pe Alessia strigând din cortul ei:

— Hkakabo Razi! Hkakabo Razi!

2

Cu douăsprezece zile în urmă, stăteam într-un pat cu baldachin, într-una dintre superbele camere aflate în clădirea ambasadei franceze din Rangoon, Birmania – sau din Yangon, Myanmar, dacă ar fi să adoptăm numele impuse de către junta militară*.

Alessia mă lăsase în dormitor, ca să mă pot „împrospăta înainte de cină”. Dar eu aş fi avut nevoie nu de câteva minute, ci de câteva zile, pentru a fi gata. Zborul din New York durase 24 de ore, și în tot acest timp, nu pusesem geană pe geană, fiindcă de-abia așteptam s-o reîntâlnesc pe Alessia. Nu ne mai văzuserăm de la Crăciun, adică de aproape șase luni.

Am făcut un duș lung, mi-am înfășurat un prosop în jurul taliei și am ieșit din baie. Când m-am întors, l-am găsit pe Ethan plimbându-se înapoi și-ncoace, prin fața ferestrei mele. Nu-l mai văzusem de la acea expediție blestemată din Afganistan, când cinci dintre membrii echipei noastre fuseseră uciși cu brutalitate. Ethan a reușit să salveze restul grupului, zburând de pe vârful muntelui cu o parapantă și împușcându-l pe cel care ne răpise.

* În anul 1989, junta militară, care instituise un regim autoritar în Birmania, a schimbat numele țării în Myanmar. (n. red.)

Nu m-a văzut când am ieșit din baie, așa că am rămas pe loc, privindu-l cum se mișcă încoace și-ncolo prin fața geamului cu grilaj, ca o felină într-o cușcă.

Mama Alessiei este ambasadoarea Franței în Myanmar, iar înainte de a ajunge aici, fusese ambasadoarea Franței în Afganistan. După dezastrul din Pamir, Ethan a devenit garda de corp a Alessiei. Sunt sigur că, în tot acest timp, Ethan s-a bucurat de soare și de aer proaspăt, deoarece Alessia nu suportă să stea închisă în casă. Însă, chiar și așa, probabil că lui Ethan nu i s-a părut că a stat suficient de mult afară. Singurul acoperiș pe care îl poate suporta este pânza de nailon umflată de vânt de deasupra unui cort.

În acel moment, am observat că purta un ceas care-i număra pașii.

— Câți pași ai făcut astăzi? l-am întrebat eu.

Întorcându-se spre mine, Ethan mi-a zâmbit, s-a apropiat și m-a strâns tare în brațe, de era să-mi rupă oasele. Apoi, a făcut un pas în spate, și a pufnit în răs.

— Omule, ești gol-puşcă!

— Asta din cauza ta, i-am spus eu, aplecându-mă să-mi recuperez prosopul de pe jos și legându-mi-l din nou în jurul taliei. Așadar, câți pași ai făcut astăzi?

— 22.000, spuse el, uitându-se la ceas.

22.000 de pași, și nu era nici măcar amiază!

— Ești cumva somnambul?

— Nu, doar că nu prea stau locului. Alessia mi-a făcut cadou chestia asta, pe care o port la mână. E mai interesată să îmi numere pașii decât sunt eu însumi, dar trebuie să

recunosc că sunt curios să știu câți pași fac în fiecare zi. Tu câți faci?

Habar nu am. Eu nu prea le am cu tehnologia. Am un telefon inteligent pe care mama avusese grijă să mi-l încarce înainte să plec, dar nu l-am luat cu mine decât pentru a o putea suna pe Alessia, atunci când aveam să fiu în aeroportul din Yangon. Acum, odată ce ajunseseam la destinație, nu mai exista niciun motiv pentru care să mă folosesc de el.

— Habar n-am câți pași fac. Ce mă interesează pe mine e să ajung unde trebuie. Și oricum, cred că, în ultimele două zile, nu am mers prea mult pe jos, fiindcă am zburat cu avionul.

— De-aia nu-mi place mie să zbor. Mă simt ca o bucată de carne închisă într-o conservă.

I-am spus lui Ethan că mă duc să mă îmbrac. Când am revenit de la baie, l-am văzut că începuse din nou să se fâțâie încoace și-ncolo. Probabil că, până m-am întors eu, reușise să mai facă vreo mie de pași.

— Deci... ai aflat că mama Alessiei a fost chemată înapoi în Franța.

Am încuviințat scurt. Alessia îmi spusese că, probabil, mama sa avea să petreacă o lună în Franța.

— Mama ei ar fi dorit ca Alessia să o însoțească, dar Alessia nici nu a vrut să audă. A insistat să rămână aici, pentru că știa că aveai să vii și tu.

— Aș fi mers bucuros și în Franța, am spus eu. Zborul ar fi fost mult mai scurt.

— Dar Franța nu este nici pe departe Birmania, mi-a răspuns Ethan.

Atunci mi-am aruncat privirea pe fereastră, către fumul industrial care se ridica în aer și străzile care fremătau de lume, înțesate de mașini și de motociclete. Era mai rău decât în New York.

— Am crezut că o să rămâi în Afganistan, să contribui la salvarea leoparzilor zăpezilor, i-am zis eu.

Când eram în Pamir, fuseserăm studiați, urmăriți și probabil salvați de un leopard al zăpezilor. De atunci, nu a trecut o zi în care să nu mă gândesc la acea felină, și încă nu reușesc să-mi dau seama ce făcea leopardul pe munte. Tot ce știu este că apăruse de nicăieri, atunci când aveam mai mare nevoie de el, și că felinei îi datoram salvarea noastră, poate în aceeași măsură ca lui Ethan.

— Am mers în trei expediții, în Munții Pamir, în căutarea acestor leoparzi ai zăpezilor, însă nu am reușit să dau de urma vreunui exemplar, a spus Ethan. Am stat de vorbă cu localnici, cu vânători și cu braconieri, dar degeaba. Toți au pretins că, de câteva zeci de ani, leopardul zăpezilor nu a mai fost văzut în Munții Pamir, fiindcă această specie a fost vânată până la extincție.

— Dar noi știm sigur că acela era un leopard al zăpezilor, am spus eu.

— Știu. Dar e ca și cum și-ar fi făcut apariția doar pentru noi. Cam în același fel în care apare și Zopa, atunci când ai mai mare nevoie de el. De Zopa mai știi ceva?

Zopa fusese conducătorul expediției din Pamir și urcase împreună cu mine și pe Everest. Ethan avea dreptate. Omul ăsta apărea atunci când aveam cea mai mare nevoie de el.

— Lui Zopa nu-i stă în fire să scrie scrisori, e-mailuri sau mesaje. Și nici nu obișnuiește să folosească telefonul. Dar își face adesea apariția în locuri neașteptate. Totuși, am vorbit cu Sun-jo, nepotul lui, care, acum câteva luni, fusese la New York, unde se ocupase de promovarea unei noi linii de echipamente pentru alpinism și escaladă sportivă.

— Și tu ai fi putut organiza cu succes acea campanie de promovare a echipamentelor sportive, mi-a spus Ethan.

— Mda... Asta dacă aș vrea să vând astfel de echipamente, lucru pe care, în realitate, nu mi-l doresc. Sau dacă aș fi urcat pe Everest, ceea ce nu am făcut.

— Dar ai fi putut escalada Everestul, a venit replica lui.

Am rămas tăcut câteva clipe, neștiind cum să răspund la această afirmație, care putea fi interpretată și ca o acuzație. Ethan îmi era bun prieten, și nu voiam să-l mint, dar nici nu doream să-l compromit pe Sun-jo ori să-i minimizez realizările.

— Bănuiesc că nu vom afla niciodată, am zis, într-un final.

M-am uitat apoi la el și, pentru câteva clipe, am crezut că va continua pe același subiect. Însă Ethan mi-a zâmbit larg, și a lăsat-o baltă.

— Sun-jo mi-a spus că Zopa s-a întors la mănăstire, unde a redevenit un călugăr budist devotat. Cică a promis că se va lăsa complet de alpinism, după cele petrecute în Pamir.

— Și tu l-ai crezut?

Am ridicat din umeri, iar apoi am spus:

— Cu Zopa nu se știe niciodată. Tipul e o enigmă. Probabil ai auzit că tata încearcă să depășească recordul și să cucerească toate cele șapte vârfuri*.

— Toată lumea vorbește despre asta, mi-a zis Ethan. Tatăl tău e pe cale să doboare recordul mondial.

— Îi mai lipsește Everestul. Te-am întrebat de Zopa, pentru că tata îl rugase pe Zopa să-l însoțească. Dar Zopa a refuzat și l-a sfătuit pe tata să nu încerce depășirea recordului.

— Și bănuiesc că tatăl tău nu a dat doi bani pe sfatul lui Zopa.

— Exact.

Nu i-am precizat însă lui Ethan că „Peak Experience”, școala de alpinism a lui Josh, era în pragul falimentului și că tatăl meu încerca să depășească recordul pentru a-și spori notorietatea. Dacă avea să reușească, Josh urma să devină cel mai renumit alpinist din lume, și va reuși să obțină mai multe contracte de sponsorizare. Poate că astfel va izbuti să readucă firma pe linia de plutire. Într-un fel, știu că și eu sunt vinovat de situația în care se află școala de alpinism a tatălui meu. Josh nu mi-a dat niciodată de înțeles că ar trebui să mă simt vinovat, însă el sperase că eu, la doar cincisprezece ani, voi fi cel mai tânăr alpinist care să escaladeze Everestul. Atunci când am refuzat această

* „Cele șapte vârfuri” sunt: Everest (în Asia), Aconcagua (în America de Sud), Denali (în America de Nord), Kilimanjaro (în Africa), Vinson (în Antarctica), Elbrus (în Rusia – Caucaz), sau Mont *Blanc* (în Europa), precum și Puncak Jaya (în Oceania). Escaladarea acestor șapte vârfuri este un obiectiv al alpiștilor care doresc să-și vadă numele trecut în Cartea Recordurilor. (n. red.)

oportunitate, Sun-jo a fost cel care a ajuns în centrul atenției, obținând, de asemenea, contracte importante de sponsorizare. Iar asta cu toate că Sun-jo nu făcea formal parte din echipa lui Josh și nu deținea nici măcar un permis de alpinism. Autoritățile chineze s-au înfuriat, și l-au acuzat pe Josh că îl lăsase pe Sun-jo să escaladeze muntele, deși acesta nu ar fi avut voie. Josh și întreaga echipă au primit interdicție de a mai urca pe versantul nordic, tibetan, al Everestului. Mai mult, guvernul chinez a emis și un mandat de arestare pe numele lui Josh, iar de atunci, el nu mai poate călători cu ușurință în Asia, deoarece ar putea fi arestat imediat și aruncat în închisoare, dacă ar pătrunde pe teritoriul Chinei. Fusesse emis și un mandat de arestare pe numele lui Zopa, dar mă îndoiesc că lui îi păsa de asta.

— Tatăl tău nu mai este la prima tinerețe, mi-a spus Ethan, pe un ton blând. Are toate cunoștințele necesare în domeniul alpinismului, dar una e să știi cum să faci un anumit lucru, și alta e să-l poți duce la bun sfârșit.

— Sunt de acord cu tine. Sunt destul de îngrijorat în privința lui.

— Ai de gând să îți legătura cu el, cât timp vei fi în această parte a lumii?

— Așa intenționez, dar nu-mi va fi așa ușor. Știu că nu prea are timp liber între două expediții. Deocamdată, treaba merge bine pentru el, dar situația s-ar putea schimba în orice moment. Vremea se poate schimba brusc, ar putea întâmpina dificultăți pe traseu și câte și mai câte. Știi că JR, Will și Jack îl filmează?

— Da.

— Ei nu pot escalada toți munții împreună cu tata, așa că au plasat câteva echipe de operatori în diferite puncte geografice. Am fost oarecum surprins când am aflat că nu te-ai dus și tu cu ei.

Ethan e un alpinist înzestrat, și i se propusese să facă parte din echipa de expediție care escaladase Munții Pamir, pentru a-i ajuta pe operatori la filmări.

— În Pamir, am avut experiențe mai dure. Bănuiesc că nu au vrut să mă ia cu ei, deoarece prin simpla mea prezență le-aș fi amintit de ce s-a întâmplat atunci. Și oricum, cred că, și în cazul în care m-ar fi rugat să mă duc cu ei, tot i-aș fi refuzat. Îmi plac activitățile pe care le desfășor aici.

Mi-am întors din nou privirea spre fereastră, spre orașul poluat, cu străzi zgomotoase și aglomerate.

— Mi-e greu să cred asta. Nu pare genul de loc în care ți-ar plăcea să trăiești. Aici nu sunt munți înalți.

— Asta cred cei mai mulți oameni, mi-a răspuns Ethan, iar apoi s-a dus să deschidă ușa dormitorului.

În prag, stătea Alessia. Avea în mână un plic mare de hârtie, pe care-l lăsă pe masa de lângă geam. Pe plic erau scrise doar două cuvinte: „Hkakabo Razi”.

— Ce înseamnă „H...”? Nici măcar nu știu cum se pronunță cuvântul ăsta.

— Poate că de aia nimeni nu știe de existența acestui loc, spuse Ethan.

— Se pronunță „Kah kah boo Rah zee”, preciză Alessia.

— Ce e asta?

— Un munte.

— În Birmania ?

— În partea de nord a țării, la granița cu China.

— Ce altitudine are?

— Ei bine, asta e problema. Nimeni nu-i cunoaște cu exactitate altitudinea, spuse Ethan. Numai doi oameni au reușit să ajungă în vârf, dar nu aveau echipamentele necesare pentru a-l măsura exact. Se crede însă că este cel mai înalt masiv din Asia de Sud-Est. Se estimează că ar avea peste 5.000 de metri altitudine.

— Ce vrei să spui cu asta? l-am întrebat eu, suspicios.

— Alessia și cu mine credem că ar fi o idee bună să urcăm pe Hkakabo Razi, și să vedem dacă este într-adevăr cel mai înalt vârf din Asia de Sud-Est, veni răspunsul lui Ethan.

Îmi mutam privirea de la unu la altul, neștiind cum să reacționez.

— De fapt, a fost ideea mea, mi-a mărturisit ea atunci. Expediția din Pamir a fost un coșmar pentru noi, și mi-ar plăcea să înlocuiesc acele amintiri neplăcute cu altele frumoase. Are logică ce spun, nu-i așa? Avem toată vara la dispoziție, și mi-ar plăcea tare mult să pornesc într-o expediție cu tine.

Într-adevăr, expediția din Pamir fusese un coșmar, și după ce m-am întors de acolo, cât pe ce să-mi promit că nu mai urc în viața mea pe munte.

După două zile de tratative, ne-am hotărât să încercăm escaladarea muntelui Hkakabo Razi, sau măcar să ne apropiem suficient de mult de el. Dar eu am pus anumite condiții, cu care Alessia și Ethan au fost imediat de acord. Urma

să renunțăm la camerele de luat vederi, la telefoane, la tablete și la drone. Avea să fie o ascensiune clasică, din care să lipsească dimensiunea mediatică. O adevărată expediție, ca în vremurile bune. Eram sătul să stea cineva după mine și să-mi înregistreze toate mișcărilor. Am fost de acord să luăm cu noi ceasurile dotate cu GPS și un telefon care să funcționeze prin satelit. În calitate de gardă de corp a Alessiei, Ethan a insistat să avem un telefon cu noi, pentru eventualitatea în care ar fi fost nevoie să sune la ambasadă și să ceară ajutor imediat.

3

Când am intrat în cortul Alessiei, ea stătea pe saltea.

— *Pic*, m-a strigat ea, folosind echivalentul din limba franceză al cuvântului *peak**.

Am îngenuncheat lângă ea.

— Ești în regulă?

— Da, desigur, mi-a răspuns, deși nu arăta bine.

Tenul ei, de obicei măsliniu, avea o nuanță pământie acum, iar ochii ei albaștri erau umflați și roșii. Părul negru și lung i se încâlcise și părea murdar. Transpira, dar asta nu era anormal. Noi toți, mai puțin Lwin, transpiram în jungla asta ca într-o saună.

— Nu ai voie să te uiți la mine, m-a avertizat ea. Cred că arăt oribil.

— *Tu es belle*, am mințit-o eu.

— Nu sunt frumoasă.

— Bea niște apă, am îndemnat-o eu, întinzându-i o sticlă cu apă.

— E potabilă?

— *Oui*.

* *Pic* (fr.), *peak* (engl.) = vârf (cel mai adesea, vârf de munte). (n. red.).

Mi-a luat sticla din mână și a băut-o aproape pe toată.

— Mă duc să-ți mai aduc o sticlă.

— Nu. Stai cu mine, m-a rugat ea. Apoi, și-a mijit ochii și m-a întrebat:

— Ce ai pe tricou?

— Nagathan a aruncat cu gunoi împruțit în mine, i-am răspuns eu, rugându-mă să fie într-adevăr gunoi de prin pădure, și nu bucata de carne de șarpe ori batonul energizant, pe care le vomitasem.

— Elefantul ăla nu te place deloc.

— Pe bune? Dar nici pe Ethan nu-l place.

— Pe Lwin, în schimb, îl place.

— Pe Lwin îl tolerează, așa cum îl tolerăm noi toți.

— Lwin e... cum se zice? Sinistru.

— Sinistru e puțin spus.

— Nu-mi vine să cred că am luat malarie. Îmi iau pastilele cu regularitate. Tu și Ethan nu aveți febră?

— Nu, sau cel puțin nu cred.

— Unde e Ethan?

— S-a întors în satul prin care am trecut ieri, ca să întrebe dacă există vreun medic.

Alessia a pufnit în râs, ceea ce era un semn bun.

— Nu va găsi niciun doctor în satul ăla.

— Știu, dar așa măcar are ceva de făcut.

— Și, în plus, nu va reuși să se înțeleagă cu localnicii. Știi tu, bariera lingvistică. Nici măcar nu-i vor ieși în întâmpinare, atunci când o să-l vadă venind.

— Nu cred că ieri au fugit neapărat de noi. Cred că sunetul clopotului din fier i-a băgat în sperieți.

— Băgat în sperieți?

— I-a speriat, am clarificat eu, după care am schimbat subiectul. Te-am auzit strigând „Hkakabo Razi”. De asta am intrat la tine. Am crezut că s-a întâmplat ceva.

— Serios? Nu-mi aduc aminte să fi strigat. Dar am avut o mulțime de vise ciudate. Am mai zis și altceva?

— Nu, am mințit-o eu din nou, nevrând să o necăjesc. Am putea face cale îtoarsă. Nu trebuie neapărat să ajungem până pe vârful muntelui Hkakabo Razi. Nu am venit în Birmania să mă cațăr pe munte. Am venit aici să te văd pe tine.

La auzul vorbelor mele, Alessia zâmbi.

— Și Ethan mi-a zis același lucru aseară, așa că-ți voi spune ce i-am spus și lui. Intenționez să escaladez Hkakabo Razi.

Una e să vrei să escaladezi un munte, alta e să și reușești. Deocamdată, ei i-ar fi fost greu și să iasă din cort.

Am auzit atunci sunetul clopotului metalic, urmat de sunetul strident emis de Nagathan: un zgomot asemănător celui produs de motorul unei locomotive. M-am uitat prin deschizătura cortului. Am văzut că Ethan se întorsese și că nu era singur. Era imposibil să se fi dus până în sat și să se fi întors atât de repede.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat atunci Alessia, venind în spatele meu.

Ethan se întorsese însoțit de cinci oameni și de câțiva măgari, care purtau proviziile în spinare. L-am văzut apoi luând *panga* lui Lwin și ținându-l pe acesta la pământ.

— Mă întorc imediat.

Am ieșit din cort și m-am grăbit să ajung lângă Ethan, ca să-l întreb ce se petrecea.

— Unul dintre măgari s-a speriat când am ajuns în tabără, și l-a lovit pe Lwin. Lwin și-a scos cuțitul, și intenționa să omoare animalul. Dar nu puteam îngădui să se întâmple așa ceva musafirilor noștri.

În cele din urmă, Ethan l-a lăsat pe Lwin să se ridice, dar a păstrat cuțitul. Lwin a sărit în picioare, a început să țipe și să gesticuleze, dar Ethan a rânjit o dată spre el, iar apoi l-a ignorat complet.

— Îți promisesem că o să aduc pe cineva care să ne ajute, mi-a spus Ethan.

De fapt, adusese o întreagă armată după el. Hamalii începuseră să descarce proviziile. Nagathan se zbătea să scape de frânghia cu care fusese legat, și încerca să se re-peadă înspre oameni și măgari. Presupun că încerca să-iucidă pe toți, terminând astfel treaba pe care Lwin nu reușise s-o ducă la bun sfârșit.

— Ai găsit un doctor?

— Ți-am spus că nu mă întorc până nu găsesc pe cineva. Haide să ți-l prezint pe doctorul Freestone.

L-am urmat până lângă foc, acolo unde doctorul Freestone și Lwin țipau unul la altul. Mă rog, doar Lwin țipa, în timp ce medicul stătea pe vine lângă foc, tot împungând cu un băț șarpele fript din care noi mâncaserăm o jumătate,

și vorbind cu voce domoală, într-un idiom ce părea a fi dialectul lui Lwin.

Doctorul era un om în vârstă; părea trecut de 65 de ani. Avea părul lung și cărunt și o barbă atent aranjată. Purta niște pantaloni împroșcați cu noroi și o cămașă asortată, iar în picioare avea o pereche de cizme care-i ajungeau până aproape de genunchi și care ar fi trebuit să-l protejeze de mușcătura șerpilor.

Doctorul a continuat să răscrolească cenușa, ca și cum ar fi căutat ceva anume, iar apoi și-a ridicat ochii spre mine.

— Tu trebuie să fii Peak, a spus el cu accent australian. Un nume neobișnuit.

— Ales de părinți neobișnuiți.

Acesta este răspunsul pe care-l dau de fiecare dată când cineva face un comentariu cu privire la numele meu, ca și cum eu nu aș ști că am un nume ciudat.

— Spune-mi, Peak, șarpele ăsta a fost adus aici întreg?

I-am povestit atunci că Lwin fusese cel care purtase pe umăr șarpele decapitat și îl adusese în tabără.

— Ai fost de față când Lwin a decapitat șarpele?

Am scuturat din cap.

— Păcat. Nu cred că am mai văzut vreodată un exemplar din această specie de piton, însă ar trebui să mă uit și la capul șarpelui, pentru a avea o confirmare.

— Sunteți erpetolog? l-am întrebat eu.

În loc să-mi răspundă la întrebare, doctorul Freestone a luat o pană din cenușă și dus-o până în dreptul ochilor, pentru a o privi în lumina soarelui.

— Lwin a mâncat o bufniță înainte să mănânce șarpele, i-am explicat eu.

— Lwin a mâncat o bufniță? se miră el.

Am confirmat, iar el a adăugat:

— Ei bine, proteinele sunt importante. Și ca să-ți răspund la întrebare, da, în timpul liber îmi place să studiez șerpilor. Sunt pasionat și de ornitologie.

Atunci Lwin a început din nou să țipe, iar doctorul Freestone s-a ridicat în picioare.

— Ce mai vrea? l-a întrebat Ethan.

— Crede că încerc să îi preiau serviciul de transport, și mă amenință că o să dea drumul elefantul și vom fi uciși cu toții.

Făcând un pas spre Lwin, Ethan oftă:

— M-am săturat până peste cap de tipul ăsta.

— Nu e nevoie să recurgem la violență, a spus doctorul. Cel puțin nu deocamdată. Să înțeleg că nu l-ați plătit încă, nu?

— A primit jumătate din suma pe care o ceruse.

— Perfect. Plătiți-i cealaltă jumătate și spuneți-i să plece. Sunt dispus să vă ajut să ajungeți pe Hkakabo Razi; ba chiar să vă ajut și cu bagajele – totul pe gratis. Oricum, și eu merg în aceeași direcție. Sunt de părere că ghidul vostru nu e în toate mințile. În locul vostru, nu aș avea încredere în el. Mă îndoiesc că știe cu adevărat drumul spre munte.

— Tu ce zici? l-am întrebat atunci pe Ethan.

— Cred că ar trebui să-i plătim absolut tot, iar apoi să ne descotorosim de el. Și mulțumim pentru ajutor, doctore Freestone!

— Pentru puțin. Și te rog, spune-mi Nick. O să vedeți că, după ce-i voi explica lui Lwin cum stau lucrurile, va sări în sus de bucurie. Dar apoi vine partea cea mai grea a drumului vostru. Deși Lwin va fi plătit, nimeni și nimic nu-l va obliga să plece.

Dar apoi vine partea cea mai grea. Nu mi-a plăcut cum a sunat asta, pentru că deja avusesem de înfruntat o grămadă de greutate. După ce am coborât din tren, la capăt de linie, a trebuit să închiriem motocicletele pentru a ne putea continua drumul spre nord. Alessia nu mai condusesese niciodată o motocicletă, iar eu condusesem numai o singură dată. Pentru ca lucrurile să fie și mai complicate, fiecare dintre noi trebuia să ducă în spate aproape 45 de kilograme de bagaje. După ce am pornit la drum, motocicletele au început să se strice una câte una, și, după nici 128 de kilometri, ne-am trezit că trebuie să mergem pe jos și să cărăm toată încărcătura. Am încercat să angajăm hamali, însă nimeni nu voia să ne ajute, oricâți bani am fi oferit. Prin urmare, a trebuit să ne oprim la marginea unui drum înnoroiat, pentru a sorta bagajul. Acela a fost momentul în care și-a făcut apariția Lwin, călare pe Nagathan.

Nick s-a apropiat de Lwin și i-a explicat situația. Însă, atunci când a terminat de vorbit, Lwin nu a sărit în sus de bucurie, ci a început din nou să țipe.

— Acum care mai e problema? a întrebat Ethan.

— Mi-a spus că vrea mai mulți bani, ne-a explicat Nick. Spune că trebuie să-l despăgubiți, deoarece, concediindu-l, îl faceți de răs în fața conașionalilor săi.

— Îi arăt eu despăgubiri, a spus Ethan, îndreptându-se cu pumnii încleștați spre Lwin.

De data asta Nick nu l-a mai oprit pe Ethan. Văzând că se îngroșase gluma, Lwin a făcut un pas în spate, a ridicat mâinile în semn de pace, ne-a zâmbit larg cu dinții lui galbeni, apoi a spus ceva în limba lui.

— A zis că a fost doar o glumă, a tradus Nick pentru noi. Acum e timpul să râdem și să ne prefacem că l-am crezut pe dragul nostru prieten Lwin, ca să nu se simtă din nou ofensat.

Am urmat întocmai sfatul lui Nick. Pe Lwin l-am bătut prietenește pe umăr, iar apoi i-am plătit suma convenită. Ethan i-a înapoiat și *panga*, deși nu ar fi dorit s-o facă. În doar câteva minute, Lwin și-a strâns lucrurile, l-a dezlegat pe Nagathan, și dus a fost. Mult după ce a dispărut din raza noastră vizuală, am continuat să auzim dangățul clopotului metalic de la gâtul elefantului.

4

Până la urmă s-a dovedit că Nick nu avea nicio pregătire medicală și că, de fapt, era doctor într-ale plantelor. Botanist. La început, n-am crezut că un astfel de doctor ar fi putut s-o ajute pe Alessia. Dar Nick mi-a dovedit rapid că mă înșelasem. Se specializase în plante medicinale, așa că a pregătit o băutură pe bază de ierburi, care a ajutat-o nu-maidecât pe Alessia să se simtă mai bine.

— Băutura pe care ți-am dat-o nu te va vindeca instantaneu de malarie, a avertizat-o el. Dar va accelera procesul de vindecare și îți va da o stare mai bună. Ai să vezi că mâine îmi vei spune că te-ai întremat și că ești gata de drum. Dar nu te lăsa păcălită. Eu am avut malarie de nu știu câte ori. Va trebui să stai în cort și să te odihnești, cel puțin trei zile.

— Am luat medicamentele împotriva malariei, a repetat Alessia.

— Sunt convins! Pastilele alea sunt eficiente în aproximativ 85% din cazuri. Probabil că țânțarul care te-a mușcat era purtător al unei tulpini de malarie împotriva căreia pastilele pe care le-ai luat sunt ineficiente. Sistemul tău imunitar este diferit de sistemul meu imunitar sau de sistemele imunitare ale lui Peak și Ethan. O să vedem cum te vei simți după trei zile.

— Dar nu putem continua expediția din cauza mea.

— Muntele Hkakabo Razi e acolo de milioane de ani. Nu pleacă nicăieri. Și oricum, avem foarte multe lucruri de făcut chiar și aici, zise el, uitându-se la mine și la Ethan. V-am spus că am să vă conduc spre munte, fără să vă iau bani. Ei bine, nu am fost într-unul sincer cu voi. Am nevoie de două persoane care să se cațăre în copaci și care să-mi culegă câteva frunze. Voi v-ați cațărat vreodată în copaci?

Am spus amândoi că da, cu toate că trecuseră ani buni de când eu nu mă mai urcasem într-un copac.

— Bun, spuse Nick. Eu, de mult timp, nu mă mai pot cățăra în copaci. Sunt prea bătrân pentru așa ceva. De aceea, voi, dragii mei, veți fi maimuțelele mele. Și ceva îmi spune că vă veți dori să mă fi plătit, pentru a vă conduce către munte.

Într-adevăr, așa a fost. Să facem pe maimuțele pentru Nick a fost o experiență interesantă, dar extrem de obositoare. Nici eu, nici Ethan nu știam aproape nimic despre plante. Nick a fost nevoit să remedieze această problemă, furnizându-ne, timp de câteva ore, multe informații despre fiziologia plantelor, despre relația dintre păsări, reptile, insecte și mamifere, și despre ecosistemul pădurii tropicale. Erau subiecte captivante. Am înțeles că jungla funcționează ca un tot unitar, iar acest lucru m-a ajutat să o privesc cu ochi mai buni, deși am continuat să sufăr de transpirație, și în general, viața în pădurea tropicală a fost foarte dură.

Cățărutul în copaci a fost o experiență oribilă. Te-ai gândi că unei persoane obișnuite să escaladeze munții i-ar veni ușor să se urce într-un copac cu crengi și liane. Dar nu e așa, pentru că, în junglă, la orice pas dai peste ceva care te înțeapă, te mușcă, te taie, te scuipe sau te pocnește. Este aproape imposibil să apuci un lucru, fără să-ți dea sângele. Pe Ethan l-au mușcat deja doi șerpi, dar din fericire niciunul nu era veninos. Iar eu, deși purtam mănuși, am reușit să-mi bag mâinile într-un cuib de viespi. Câteva viespi s-au strecurat prin mănuși, și m-au înțepat atât de tare, încât aveam impresia că ardeam de viu. Nu mai simțisem niciodată o durere atât de mare, dar Nick mi-a pregătit un unguent din plante, care m-a ajutat să îmi revin în câteva minute. Omul ăsta pare să aibă un remediu pentru aproape orice durere.

După ce a luat a treia porție din băutura pe care i-o dăduse Nick, Alessia părea o cu totul și cu totul altă persoană. A insistat să ne ajute în căutarea noastră, dar Nick i-a spus să stea cuminte.

— Îți interzic să părăsești tabăra până la noi ordine, a avertizat-o el. Nu vrem ca boala ta să se întoarcă, în timp ce îți croiești drum prin jungla birmaneză, pe care Peak a avut perfectă dreptate să o numească „o mare încrengătură”.

Înainte să se mute aici, Nick locuise la ferma de vite a părinților lui, în localitatea Alice Springs, situată în centrul Australiei. Dar ambii lui părinți s-au născut în Birmania. Mama lui, Mya, era birmaneză, iar tatăl lui era britanic. La început, cei doi locuiseră în sudul țării, pe planșia de teci aflată în proprietatea bunicului matern al lui Nick, într-o casă construită de străbunicul său, numită „Cuibul

Șoimului”. Acolo se aflau atunci când japonezii au invadat țara, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

— Tata a ajuns într-un lagăr de prizonieri de război, ne-a povestit Nick. Ajutat de mama, a reușit, cu mare greutate, să iasă de acolo. Părinții mei au fost nevoiți să plece în Australia. După terminarea războiului, tata s-a hotărât să vândă „Cuibul Șoimului” și să se stabilească definitiv în Alice Springs. Dar am continuat să venim aici de două-trei ori pe an. Rudele din partea mamei încă locuiesc aici. Dacă nu ar fi fost conflictele astea politice, poate că m-aș fi mutat demult aici. Avem încă foarte multe lucruri de descoperit și de văzut în țara asta.

— Avem chiar prea multe de văzut, i-am zis eu într-o zi, în timp ce eram la cules de plante medicinale. Cred că problema mea cu pădurea asta încâlcită e că sunt obișnuit cu mediul și cu tipul de peisaj alpin, unde, pe o rază de câțiva kilometri, nu vezi nici măcar un copac. În schimb, în junglă simt că nu am spațiu și că mă sufoc. Peste tot e plin de copaci și de vegetație.

Nick a alungat o insectă care i se așezase pe gât, iar apoi a pufnit în râs.

— Știu ce zici, omule. Nu am practicat intensiv alpinismul, dar în tinerețe am escaladat câțiva munți, și cred că te pot ajuta să înțelegi ce diferențe există între ecosistemul alpin și ecosistemul pădurii tropicale. Când te uiți la un munte, nu vezi detaliile, ci imaginea de ansamblu. Abia după ce începi ascensiunea, observi detaliile. În schimb, pădurea tropicală este prea complexă pentru o privire de ansamblu. Un asemenea ecosistem te obligă să-l analizezi *din interior*. De la distanță, nu vei înțelege nimic. O pădure